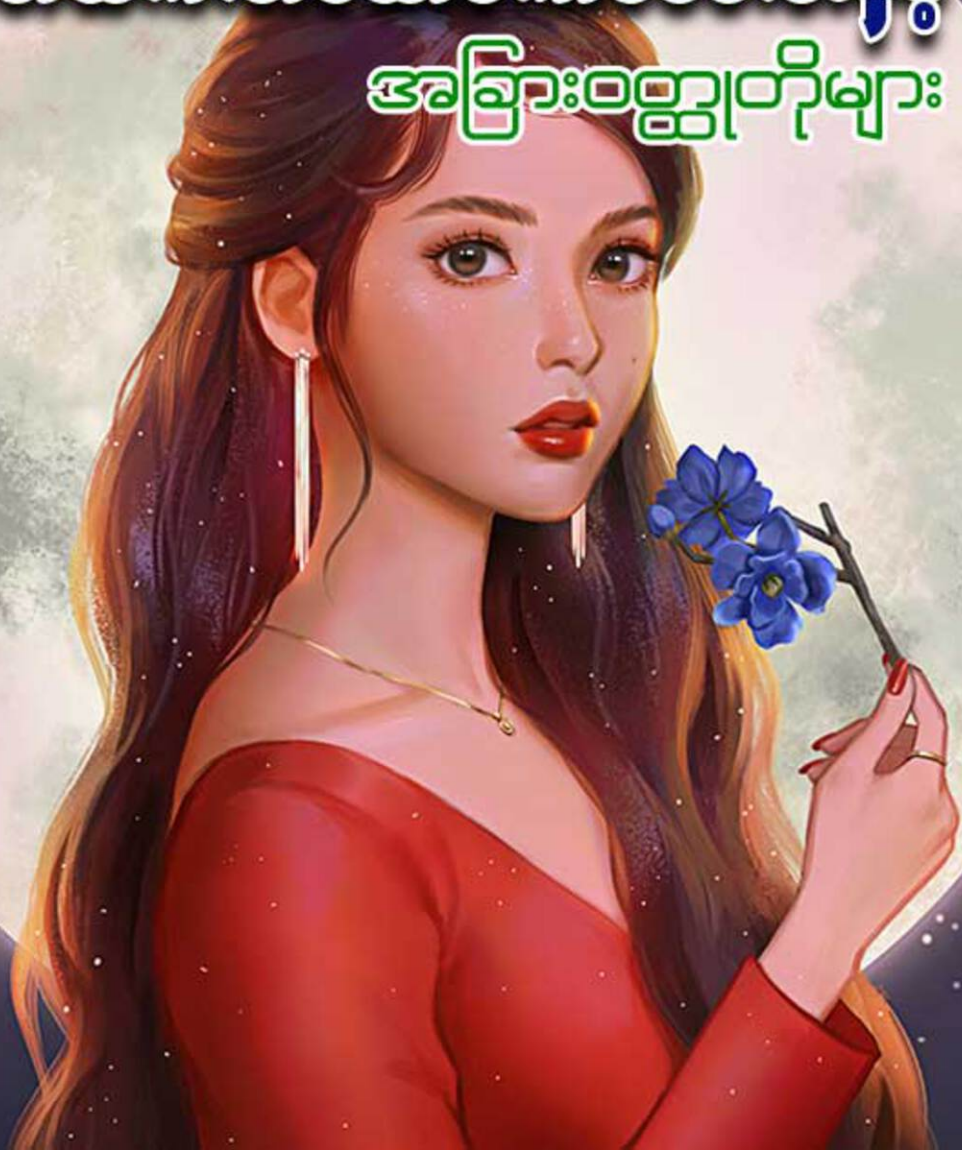

ပန်းသီခိုင်

ပိတ်ဆက်လာသောကောင်မလေးနှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

မိတ်ဆက်လာသော ကောင်မလေး

ကိုယ့်ကို "စာရေး ဆရာမလေး"လို့ သိကြသူတွေ ထဲမှာ ...

တချို့က စူးစမ်းကြသည်။ ။

တချို့က ရင်းနှီးခင်မင်ချင်ကြသည်။ ။

တချို့ကတော့ ဝေဖန်ကြသည်။ ။

တချို့လည်း မနာလိုကြသည်။ ။

တချို့လည်း အတင်းအဖျင်းဆို ကဲ့ရဲ့ ချင်ကြသည်။ ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ စာရေးဆရာမလေး ဆိုသော ဘဝ
မှာ တဖြည်းဖြည်း နေသားကျနေခဲ့ပါပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ စာရေးဆရာမလေး ဆိုတာကို တစ်ခါတလေ
ကျေနပ်နေပြီး တစ်ခါတလေ ဘယ်လိုမှ မနေဘဲ တစ်ခါတလေ
စိတ်ပျက်နေတတ်ပါသည်။ ။

ရေးလက်စ စာအုပ်တွေက မပြီးပြတ်သေးခင် စာမေးပွဲတွေက ကပ်
လာပြီ ဆိုရင်တော့ အမှန်ပင် စိတ်ရှုပ်ခေါင်းပူ ရလေသည်။ ။

အမြဲတမ်း မပြောင်းလဲတာကတော့ နှစ်ခု ရှိပါသည်။ ။

အနုပညာကို ရင်ထဲက စစ်မှန်စွာ နှစ်သက်ခြင်းနှင့် ကိုယ့်ပရိသတ်

ကို လေးစားခြင်းပါပဲ။

တကယ်တော့ ကိုယ်ပြောချင်တာက ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း စာရေးဆရာမလေး အကြောင်း မဟုတ်ပါ။

ကိုယ့်ဆီ အမြဲလိုလို ဖုန်းဆက်နေတတ်သော မိတ်ဆက်လာသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အကြောင်းပဲ ဖြစ်သည် ။

ကိုယ့်ပရိသတ် အားလုံးကို ကိုယ်ပြောပြချင်မိသည် ။

တိတ်ဆိတ်သော ညချမ်းမှာ သီချင်း တိုးတိုးဖွင့်ပြီး စာရေးတတ်သော ကိုယ့်အကျင့်တစ်ခုပါ။ အခု လောလောဆယ် ကိုယ်စာရေး နေချိန်မှာ ပင် အဆိုတော် လေးလေးဝါး၏ "Blue Moon" ဆိုသော သီချင်းလေးကို ဖွင့်ထားမိသည် ။

ညပိုင်း ကိုယ်စာရေးပြီးဆို ဖုန်းခေါ်သံ သဲ့သဲ့က သီချင်းသံကို ထွင်းဖောက်ပြီး ထွက်ပေါ်လာစမြဲပါ။ စာရေးတာကို ခဏရပ်ပြီး ကိုယ် ဖုန်းသွား ကိုင်ရပါသည် ။

ကြာတော့လည်း ဒီကောင်မလေးနှင့် ကိုယ်ရင်းနှီး လာခဲ့ကြသည် ။ ဖုန်းမြည်ချိန်က ပုံမှန်ပဲမို့ သူ့ဖုန်းပဲ ဆိုတာလည်း ကိုယ်သိနေခဲ့တော့သည် ။

ပထမဦးဆုံးညမှာ ...

"မမလားဟင် ..."ဆိုပြီး ကိုယ့်အမည်ကို မေးလာခဲ့သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မမ ... မီးပါ ... မမပရိသတ် ... မမနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့

"

"အော် ... ရပါတယ်၊ ပြောလေ"

"မီး"ဆိုတာ နာမည်လေးနှင့် စကားသံချို့ချို့လေးကို ပထမဆုံး ကြားသိခဲ့ရသည်။

"မီးလေ ... မမစာအုပ်တွေ သိပ်ကြိုက်တာပဲ ... တချို့စာအုပ်တွေဆို ကြိုက်လွန်းလို့ ဝယ်သိမ်းထားတယ်၊ ဝတ္ထုထဲက တချို့စာကြောင်းတွေဆို စာအုပ်နဲ့ ကူးထားတာ သိလား။ အလွတ်တောင်ရတယ်၊ မမ ယုံရဲ့လားဟင်"တဲ့။

ကိုယ် ဖွဖွပြီးမိပါသည်။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... ကျေနပ်တာပေါ့နော် ...

"မီး မမဆီ ဖုန်းအမြဲဆက်မယ်နော်"တဲ့။

"ရပါတယ်"

ကိုယ်က မနက်ဆိုကျောင်းသွား၊ နေ့လယ်ပိုင်းဆို အပြင်ထွက်နဲ့ မို့
သူညပိုင်းပဲ ဆက်ခွင့်ရမှာ ပါ။

"ဒီအချိန်ပဲ ဆက်မယ်နော် မမ"

သည် လိုနှင့်ပဲ ညညဆို ကိုယ် အဲဒီ "မီး"ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနှင့် စ
ကားတွေ ပြောဖြစ်တော့သည် ။

ရယ်ကာ ချွဲကာ ဖွဲ့ကာ နွဲ့ကာ ပြောတတ်သော မီးစကားတွေမှာ တစ်
ခါတလေလည်း အချိန်တွေ ဘယ်လောက် ကုန်နေပြီလဲဟု နာရီဆီ လှမ်း
ကြည့်မိရင်းက နေ့ပေါင်းများ စွာ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်လာခဲ့
သည် ။

ထူးထူးခြားခြား ကိုယ် သတိပြုမိခဲ့တာကတော့ အဲဒီကောင်မလေး
၏ အသံကိုပါပဲ။ အသံလေးက ညက်ပြီး ချို့ကာ စွဲအားတစ်မျိုး ပျော်ဝင်
နေသည် ။

သိပ်ကို နားထောင်ကောင်းသည့် အသံမျိုးလေးပါ။

"မီး ... ဝတ္ထုတိုလေး နှစ်ပုဒ်ရေးထားတယ်၊ မမကို ပေးဖတ်ချင်
လိုက်တာ။ မမလို အရမ်း ရေးတတ်ချင်တယ် သိလား"

"ပေးဖတ်လေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ပို့ကြည့်ပါလား။ မမ ဘာကူညီရမလဲ"

"အဟင်း ... သူများ တွေ ဖတ်မှာ လည်း ရှက်တယ် မမရဲ့ "

ရယ်သံလေးနှင့် ရှက်စနိုး ဆိုလာသည်။

"မမလိုဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဖူးနော်။ အတန်းပညာလို သင်လို့ ရတာ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်နှစ်လုံး နေလို့ မှ နာမည်ထွက်တဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် မပေါ်ဘူး။ ပါရမီနဲ့ လည်း ဆိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ မီးမှာ အဲဒီလို ပါရမီမျိုး ရှိချင်တယ် မမရယ်"

ရင့်ကျက်သော အတွေးအခေါ် ပါသော စကားတွေလည်း တစ်ခါ တစ်ခါ အဲဒီကောင်မလေး ပြောတတ်ပါသည်။ ။ ထိုအခါမျိုးမှာ တော့ အဲ ဒီကောင်မလေးကို ကိုယ် သဘောကျမိပါသည်။ ။

သူ့ မှာ တခြားကောင်မလေးတွေနှင့် သိပ်မတူသော အရည်အချင်း တွေ ရှိနေတာ ကိုယ်သတိထား လာမိပါသည်။ ။ သူဟာ ကိုယ့်ဆီ ညတိုင်း ဖုန်းဆက်နေပေမဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ သာမန်ကောင်မလေးမျိုး မဟုတ်။

ထမင်းစားချိန်မျိုး ကိုယ်လက် မအီမသာနှင့် နေမကောင်းချိန်မျိုး စာ မေးပွဲနီးပြီး စာတွေ အသည်းအသန် ဖတ်နေချိန်မျိုး၊ ဧည့်သည် တစ် ယောက်ယောက် ရောက်နေပြီး စကားတန်းလန်း ဖြစ်နေချိန်မျိုးတွေမှာ မီးဆီက ဖုန်းဝင်လာလျှင်တော့ ကိုယ် ချက်ချင်းပဲ စကားဖြတ်ကာ ဖုန်းချ

ရပါသည်။ ။

ဒါကို "မီး"ဘက်က နားလည်ပေးနိုင်သောအခါ ... ဘယ်လိုမှ သဘောမထားသောအခါ ကိုယ် အံ့ဩမိသည်။ ။ အားနာမိသည်။ ။

သည် ကောင်မလေးဟာ စိတ်ရှည်သလောက် ဇွဲကြီးသည်။ ။ ဘာကိုမှ အလွယ်တကူ စိတ်မပျက်တတ်ပါ။

ကိုယ် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စကားဖြတ် ဖုန်းချခဲ့လည်း နောက်တစ်နေ့ ဖုန်းမြည်သံကြားရပြီး အသံ ချို့ချို့လွင်လွင်လေးကို ကြားရစမြဲပါ။

စိတ်ထဲ တေးမှတ်မထားတတ်သော သဘောထား ဖြူဖြူကို ပိုင်ဆိုင်သူကလေးပါ။

တစ်ညမှာ တော့ ...

မျှော်လင့်မထားသော အခြေအနေ တစ်ခု ကြုံတွေ့လာရသည်။ ။

ကိုယ်စာရေးနေတုန်းမှာ ကိုယ့်အစ်မက အခန်းဝလာရပ်ပြီး ...

"ခဏ လာကြည့်စမ်း ... သီချင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေး သိပ်လှတာပဲ။ အော်ဂင်တီးပြီး ဆိုနေတာလေ၊ အသံလေးလည်း ကောင်းတယ်"ဟု လာခေါ်တာမို့ သီချင်းဝါသနာပါသော ကိုယ် ... တီဗွီရှိရာနေရာ ဧည့်ခန်းကို

ရောက်လာရတော့သည်။ ။

"သူ့စီးရီးခွေလည်း ကြော်ငြာတာ တွေ့တယ်" ဟု ကိုယ့်အစ်မက ဆိုပါသည်။ ။ ခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်ရင်း အနက်ရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် သီချင်းဆိုသော ကောင်မလေးကို လိုက်ငေးကြည့်ရင်း နားထောင်နေမိပါသည်။ ။

သည် အသံ ... သည် လို လေယူလေသိမ်း ကလေးကို ကိုယ်အရမ်းရင်းနှီးနေပါသည်။ ။ သည် ကောင်မလေးနှင့် ကိုယ် ဘယ်မှာ သိဖူးခဲ့သလဲ။

အော်ဂင်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တီးပြီး ဆိုနေပုံလေးက ချစ်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ ။

သိပါတယ် ... ဒီအသံကို ကြားကို ကြားဖူးနေတာ ...။

ကိုယ်မျက်ခုံးရှုံ့အောင် စဉ်းစားမိပါသည်။ ။ ကောင်မလေး အမည်လေးက "သက်ထက်စိုပြေ" တဲ့ အသံလေး ကောင်းသလို ရုပ်ကလေးကလည်း အင်မတန်ချောသည်။ ။ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ။

သီချင်း ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကိုယ်စားပွဲကို ပြန်ရောက် လာပြီး စာရေးနေမိပါသည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဖုန်းမြည်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

"ဟယ်လို"

"မမလားဟင် ... မီးပါ"

တစ်ဖက်က ပြန်မေးလိုက်သံ ကလေးကြောင့် ကိုယ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ကိုယ့်ဦးနှောက်က ချက်ချင်း အလုပ်လုပ်သည်။ ။ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာ ပင် ဆက်စပ် နားလည် ယုံကြည်မိလျက် သေချာသွားရသည်။ ။

"သက်ထက်စိုပြေ"ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပင် မေးချလိုက်၏။

ညင်းသွဲ့သွဲ့ ရယ်သံကလေးက မလုံမလဲ ထွက် လာပြီးမှ ...

"မမ သိတယ်တော့" ဟု ဝန်ခံလေသည်။ ။

"မမ ... မီးသီချင်း တီဗွီမှာ ခုပဲ လာသွားသေးတယ်။ ကြည့်ဖြစ်လားဟင်" တဲ့။ ။

"အင်း ... အဲဒါ ကြည့်မိလို့ သိသွားတာ။ မီးက အော်ဂင်တီးတတ်လား"

"ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သင်ထားတာ မမရဲ့ "

"မီးက ရုပ်လည်း ချောသားပဲ"

ကိုယ် စိတ်ထဲရှိသလို ပြောမိပါသည်။ ။

"မမကို မီးမုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်"

မီးက တိုးတိုးကလေး ရယ်နေခဲ့သည်။ ။

မီးရဲ့ ပထမဦးဆုံး အနုပညာ ခြေလှမ်းတစ်ခုကို ကိုယ်စတင် သိခဲ့ရ

ပါသည့် ။
